

ת"פ 2972/05/17 - מדינת ישראל נגד ד ו - נוכח

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 2972-05-17 מדינת ישראל נ' ו

תיק חיצוני: 188315/2017

בפני כב' סגנית הנשיאה, השופטת נגה שמואלי מאייר

מאשימה מדינת ישראל באמצעות תביעות לכיש ע"י ב"כ עוה"ד שחר ג'ורנו

- נוכח

נ ג ד

הנאשם

ד ו - נוכח

ע"י ב"כ עוה"ד שרון גלילי - נוכח

גזר דין

רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של **תקיפה סתם - בן זוג** (2 עבירות), לפי סעיפים 379 + 382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") וה**זיק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין. כמתואר בחלק הכללי של כתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, הנאשם והמתלוננת היו נשואים זה לזה, והתגוררו יחד באשדוד עם בתם המשותפת בת החודש. כמתואר בעובדות כתב האישום, ביום 02.05.2017, בסמוך לשעה 04:15, יצאו הנאשם והמתלוננת לבילוי בחוף הים באזור המרינה. בהמשך הערב, עזבה המתלוננת את הנאשם וחזרה לביתם. בהמשך לכך, הגיע הנאשם אל הבית בעוד המתלוננת במקלחת, נכנס למקלחת, לקח את הפלאפון של המתלוננת, יצא מהמקלחת ונכנס לחדר השינה. בהמשך לכך, השיב הנאשם את הפלאפון למתלוננת, ובעודה מכנה את הלה "פסיכופט", תקף אותה הנאשם בכך שמשך בשיערה לכיוון היציאה מן החדר. משהתכוונה המתלוננת להתקשר למשטרה, או אז חטף הנאשם שוב את הפלאפון מידה של המתלוננת וזרק אותו אל עבר הקיר. בהמשך לכך, הרים הנאשם את הפלאפון וזרק אותו על מנורה שנשברה על הרצפה, וכך מספר פעמים, עד שהפלאפון נשבר והתנפץ. עוד נטען כי שווי הנזק שנגרם לפלאפון עומד על 3,500 ₪. בהמשך למתואר לעיל, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שמשך אותה לכיוון החלון, בעודה הולכת לכיוון חדר הארונות על מנת להתלבש ולצאת מן הבית. בהמשך, תקף הנאשם את המתלוננת פעם נוספת בכך שהיכה אותה באגרוף בראשה, כך שראשה נחבט בקיר וכל זאת עת המתלוננת זזה לאחור ונצמדה לקיר. כתוצאה מכך, המתלוננת נפלה על הרצפה ובמעמד זה ניסה הנאשם לתקוף אותה שוב בכך שהרים את רגלו על מנת לבעוט בה אך בהמשך עצר את עצמו. משהתכוונה המתלוננת לצאת מן הבית תקף אותה הנאשם פעם נוספת בכך שהפיל אותה. עוד נטען, כי ביום 19.04.2017, יצאה המתלוננת מן הבית והלכה לאחותה. בהמשך, בסמוך לשעה 22:30, שבה המתלוננת לביתה והחלה להתווכח עם הנאשם ולבקש ממנו כי יצא מן הבית. או אז, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שדחף אותה באמצעות ידיו בחזה.
2. במסגרת הסדר הטיעון הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, הורשע, והופנה לשירות המבחן, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית הינה למאסר בפועל ואילו ההגנה ביקשה כי תבחן שאלת ביטול ההרשעה.
3. בעניינו של הנאשם התקבלו שני תסקירים לעניין העונש מאת שירות המבחן ובסופם, ממליץ שירות המבחן להסתפק בעניינו בעונש הצופה פני עתיד. בתסקירים, עומד שירות המבחן על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירות, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש.

4. **התסקיר הראשון, מיום 30.01.2018**, אינו נושא אופי חיובי. כך למשל מציין השירות, כי מהמידע שנאסף אודות הנאשם, עולה פער בין נסיבות האירוע כפי המתוארות בכתב האישום לבין הנסיבות אליהן התייחס הנאשם; פער בין מוכנותו של הלה להשתלב בהליך טיפולי לבין הכחשתו התנהגות אלימה מצדו; וכן פער בין שביעות הרצון שהנאשם הביע מהשתלבותו בטיפול לבין קשייו בפועל להיעזר בתכנים הטיפוליים. מגוף התסקיר עולה כי **הנאשם השליך האחריות על המתלוננת תוך שלטענתו האירוע החל בכך שהמתלוננת דחפה אותו, והוא בתגובה הדף אותה וכתוצאה מכך היא נחבלה מדלת המעלית, תוך ששלל כל כוונה לפגוע בה; הנאשם לקח אחריות על זריקת הפלאפון בלבד, תוך ששלל התנהגות אלימה נוספת מצדו כלפי המתלוננת, ומסר שהתנהג כפי שהתנהג בעקבות כך שהייתה זו המתלוננת שזרקה חפץ לעברו; לתפיסתו של הנאשם התלונה כלפיו מקורה בקנוניה שרקמה משפחתה של המתלוננת כנגדו וכי נגרם לו עוול כתוצאה מכך**. עוד מציין השירות כי כעולה מהדיווח של גורמי הטיפול הנאשם מגיע באופן עקבי למפגשים ואולם, מתייחס באופן כללי לתכנים המועלים בקבוצה, **מתקשה להתחבר לתכנים הקשורים בהתנהגות תוקפנית מצדו ואף מכחיש קיומם של חלקים בהתנהגותו אשר מובילים להתנהגות תוקפנית**. הערכת הגורמים המטפלים הינה כי לאורך תקופת הטיפול הלה טרם הצליח להתקדם בהליך הטיפולי.

5. **התסקיר השני, מיום 24.04.2018**, הינו חיובי בעקרו, אם כי לא ניתן להתעלם מהאמביוולנטיות הניכרת בו. וכך, מצד אחד, מציין השירות כי מגורמי הטיפול נמסר כי הנאשם מגיע בעקביות לפגישות הטיפוליות, הלה מתייחס לדברי חברי הקבוצה ולעיתים מציג עמדות בעלות אופי מרצה ליצירת רושם חיובי וממעט להתייחס לאירועים מחייב ואירוע העבירה, **תוך שמבטא יכולת מועטה לקבלת אחריות על התנהגותו האלימה, מציג גישה מצמצמת לאירוע האלימות ומשליך את מרבית האחריות על משפחתה של גרושתו**. מצד שני, התרשם השירות כי על אף קשייו של הנאשם להעמיק בטיפול, ישנה תרומה להשתתפותו בטיפול מבחינת הצורך בהגמשת תפיסותיו בנוגע למערכת יחסים זוגית וניהול מצבי משבר, וכי באמצעות התייחסות לתכנים המועלים על ידי חברי הקבוצה, **ניכרת אצל הנאשם חשיבה והפנמה מסוימת לצד תהליכי ריצוי בולטים**.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם אחוז בנוקשות מחשבתית, מתקשה בהתבוננות על התנהלותו במערכות יחסיו ומתקשה בהגמשת עמדותיו ודפוסי התנהגותו. בסופו של יום מציין השירות כי להערכתו מן הנאשם נשקפת מסוכנות נמוכה להישנות התנהגות אלימה. להערכתו זו הגיע השירות תוך שלקח בחשבון את גורמי הסיכון ואת גורמי הסיכוי בעניינו. בכל הנוגע לגורמי הסיכון, מציין השירות את קשייו של הנאשם לבחון את חלקיו בדינאמיקה הזוגית, להעמיק במניעים הרגשיים העומדים בבסיס התנהגותו ולחלקים באישיותו הקשורים לתחושות כעס ותוקפנות ונטייתו לצמצם השפעתם עליו ולצמצם מאחריותו להתנהגותו האלימה באירועים מושאי האישום, תוך נטייה להשליך האחריות על גורמים חיצוניים. כגורמים מגבירי סיכוי לשיקום, מציין השירות את תפקודו התקין של הנאשם במישור התעסוקתי, התמדתו ויציבותו בקשר הטיפולי, דיווחיו אודות המאמצים שמשקיע להתייחסות מכבדת והימנעות מביטוי אלימות בקבוצה הטיפולית בה משולב, חשיפתו לצורך בהגמשת תפיסותיו וניהול קונפליקטים, תוך השיפור שחש הנאשם בהתנהלות הדדית עם המתלוננת כלפי בתם המשותפת. **בסופו של יום, ולאחר ששירות המבחן לקח במכלול שיקוליו את החרטה שהביע הנאשם על מעורבותו בעבירה, הקושי שגילה בלקיחת אחריות על התנהגותו האלימה, נסיבות העבירה, הפגיעה במתלוננת, והעובדה כי באמתחתו רישום ללא הרשעה ותוך שהלה לא הצביע על נזקים שעלולים להיגרם לו כתוצאה מהרשעתו, שירות המבחן מסר כי לא מצא נימוקים אשר יכולים לתמוך בבקשתו לבטל את הרשעתו והמליץ על השתתפות ענישה בדמות מאסר מותנה וצו מבחן**.

6. **מחוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 28.06.2018**, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

7. בא כוח המאשימה עמד על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הפנה לפסיקה שונה וציין כי המדובר באירוע שאינו חד פעמי אלא במעשים חמורים שנעשו בהמשכים ואשר הסלימו בחומרתם. כמו כן, בא כוח המאשימה הפנה לתסקירים אשר הוגשו, ובייחוד להיעדר נטילת האחריות מצדו של הנאשם. בסיכומם של דברים, המאשימה עתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 6 חודשים מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות לבין 16 חודשי מאסר בפועל, ולגזור את עונשו של הנאשם ל- 6 חודשים עבודות שירות וענישה נלווית, תוך הותרת הרשעתו על כנה.

8. מנגד, בא כוח הנאשם ביקש לאבחן בין המקרים אשר נדונו בפסיקה אשר הוגשה מטעם המאשימה לבין עניינו של הנאשם שבפניי. כמו כן, הסנגור הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ובכלל זה לגירושיו מן המתלוננת; לעמדה הסלחנית שהביעה המתלוננת; להיותו של הנאשם אב לילדה קטנה; לעובדה כי בעברו רישום אחד ללא הרשעה; ולכך שהנאשם הינו עובד עירייה תפקיד הדורש רישום פלילי נקי כתנאי לכך. עוד נטען, כי הנאשם שיתף פעולה כמיטב יכולתו עם ההליך הטיפולי וכי הנסיבות הנלוות לעבירה אינן חמורות. לבסוף, הטעים הסנגור כי שירות המבחן שגה בהמלצתו ועתר להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, לצד הסתפקות בהשתתפותו מבוחרת.

9. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", הביע צער על מעשיו; מסר כי עשה הכול על מנת לסיים את ההליך המשפטי ולהשאיר את הכול מאחוריו; כי היחסים בינו לבין המתלוננת תקינים היום; כי הוא תומך בביתו הקטנה ומבקש "לאסוף את עצמו" ולהסתכל קדימה.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

10. בסימן א'1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסף לחוק העונשין במסגרת תיקון מס' 113, נקבע **עקרון ההלימה** כעקרון המנחה בענישה. לאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם. יחד עם האמור, עקרון ההלימה אשר ניצב במרכזו של תיקון 113 אינו עומד לבדו, ושומה על בית המשפט להעניק משקל משמעותי גם לשיקולי **שיקום** הנאשם (ר' בעניין זה פס' 12 בפסק דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 452/14 **ניסים דבוש נגד מדינת ישראל**, (03.04.2014) (להלן: "**פרשת דבוש**"); פס' 6 בפסק דינה של כב' השופטת א' חיות בע"פ 7459/12 **שיבר נגד מדינת ישראל**, (20.06.2013)).

אשר למתחם העונש ההולם, קביעתו תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (שכאמור הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת, והכל כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין.

11. בטרם אפנה לקבוע את מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם, אציין בבחינת למעלה מן הצורך, כי בכלל המעשים בהם הורשע הנאשם יש לראות כ"אירוע אחד", כמשמעו בסעיף 40ג לחוק העונשין. מסקנתי זו עולה בקנה אחד עם "מבחן הקשר ההדוק" שנקבע בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (29.10.2014), ובשים לב לאופיין הדומה של העבירות הנדונות, לכך שהן בוצעו כלפי אותה המתלוננת, בסמיכות זמן ומקום זו לזו ולאור הקשר ההדוק שקיים בין עבירות אלו.

12. בעניינינו, למעשה המדובר במסכת עבריינית אחת - "אירוע מתגלגל" - בו הנאשם בפרץ עברייני אחד, נוקט באלימות כלפי המתלוננת, כאשר קיימת סמיכות מקום וזמן בין העבירות וכאשר כל המעשים מופנים כלפי אותה המתלוננת. ברי כי התבוננות על העבירות כאירועים שונים, תעמוד בניגוד לניסיון החיים ותהא מלאכותית במידה רבה. ומיד יאמר, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל אירוע יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

13. **בעצם ביצוע מעשה התקיפה**, פגע הנאשם **בערך החברתי המוגן** שעניינו שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. זאת ועוד, לא זו בלבד שעבירות של אלימות במשפחה מבוצעות בדרך כלל בחדרי חדרים רחוק מכול עין, אלא שגם לא אחת נמנעים הקורבנות מלפנות לרשויות אכיפת החוק, הן בשל תלות רגשית או כלכלית בעבריין והן בשל הרצון לשמור על שלמות התא המשפחתי, מה שמקשה על גילויין של העבירות ועל העמדתם של העבריינים לדין (ראו למשל דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 **פלוני נגד מדינת ישראל**, (11.10.2007)), ונדמה שלא בכדי מצא המחוקק לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדה של עבירת התקיפה הגורמת חבלה ממש יוכפל בשעה שזו מבוצעת כלפי בת זוג.

בכל הנוגע להיזק לרכוש במזיד, הערך המוגן הניצב בבסיסה של עבירה זו הינו זכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו.

14. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם ומידת הנזק שנגרם כתוצאה מביצוע עבירת ההיזק לרכוש, סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** במקרה הנדון הינה ממשית.
15. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע עבירת התקיפה**, שקלתי את אופייה של האלימות אשר הפעיל הנאשם נגד המתלוננת. כידוע העבירה של תקיפת בת זוג יכולה לחול על מגוון רחב מעשי תקיפה, החל מאגרוף לכיוון הפנים, עובר בבעיטה לכיוון אחת הגפיים, וכלה בדחיפה או במשיכה ביד. במנעד החומרה של המעשים, דומני כי מעשהו של הנאשם, אשר כזכור באירוע הראשון משך בשערות ראשה של המתלוננת; משך אותה לכיוון החלון; הכה אותה באגרוף בראשה, תוך שראשה נחבט בקיר; ובהמשך, ומשנפלה המתלוננת על הרצפה ניסה הלה לתקוף אותה תוך שהוא מניף את רגלו לעברה; ובהמשך הפילה ארצה - מצוי ברף חומרה בינוני-גבוה. ואילו באירוע השני, עת דחף את המתלוננת תוך שהוא אווז בידיו בחזה - מצוי ברף הנמוך. עוד ובהמשך לדברים האחרונים, בית המשפט שוקל את העובדה כי למתלוננת לא נגרם נזק פיזי ממשי, אולם אין להתעלם מהנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם מה שכמובן היה עלול לגרום לה לחבלות ואף יותר מכך, וכבר היו דברים מעולם. זאת ועוד, לא ניתן להתעלם מכך שיש במעשיו של הנאשם ממד של השפלה ובנקל ניתן לשער שהנאשם אף גרם למתלוננת תחושות של בושה ועוגמת נפש.
16. **בכל הנוגע לעבירת ההיזק לרכוש במזיד**, לחומרה, בית המשפט שוקל את העובדה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו עת בקשה המתלוננת להזעיק את המשטרה לאחר שהלה תקף אותה. כמו כן, הנאשם לא הסתפק בזריקת הפלאפון הנייד של המתלוננת לעבר הקיר אלא הטיח אותו פעם אחר פעם ברצפה עד שהתנפץ וגרם אף לניפוץ המנורה בחדר. מעבר לנזק הישיר שנגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם (תוך שבכתב האישום צוין כי שווי של הפלאפון נאמד ב- 3,500 ₪), הרי שבעצם מעשיו, גרם הנאשם לנזק שאיננו כלכלי גרידא. שכן מטבע הדברים, לא אחת יש במכשירי הטלפון הניידים מידע אישי רב, ובכלל זה תמונות וסרטונים העשויים להיות בעלי ערך סנטימנטלי רב עבור הבעלים או כאלה שאין ברצונו לחשוף בפני אחרים, גישה לחשבונות שונים, תכתובות אישיות, ועוד.
17. בנוסף, בית המשפט שוקל לקולא את העובדה שנדמה כי מעשיו של הנאשם נעשו מתוך התפרצויות כעס ספונטניות ומבלי שנלווה להם תכנון מוקדם משמעותי. אם כי, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות כנגד בני זוג בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן. מה גם, שמ"מבט על" על האירוע בכללותו, מצטיירת תמונה מטרידה שבה נשקפת התנהגות כפייתית, רוויית קנאה ורכושנית מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת, אשר גם ביצע את העבירות מבלי שקדמו לכך כל קנטור או התגרות מצדה של האחרונה.
18. מה גם שעיון בכתב האישום המתוקן מעלה, כי סעיפי האישום אשר יוחסו לנאשם בסופו של דבר עושים עמו חסד במידה רבה, וזאת ביחס לפרק העובדות. שכן, בסעיפים 3, 4, 9, 10, 12 בכתב האישום המתוקן מתוארים חמשה מעשי תקיפה שביצע הנאשם כלפי בת זוגו ואולם, המאשימה ייחסה לנאשם בסעיפי האישום שני מעשי תקיפה בלבד. יש לזכור כי מאז חקיקתו של חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אשר קבע את אופן ניסוחו של כתב האישום, הוסט עיקר הדגש מסעיפי החיקוק אל העובדות שבו, וכפי שציין זאת בית המשפט העליון ברע"פ 5978/04 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 594 (2006):

"בעוד שבעבר הנאשם, בתשובה לאישום, היה מודה או כופר "באשמה" (סעיף 33 לפקודת הפרוצדורה הפלילית), כיום - וכפי שעשה המבקש לפנינו - הוא מודה או כופר "בעובדות" (סעיף 152 לחוק סדר הדין הפלילי, וראו גם ה"ח תשכ"ג 157, 197).

כן ראו, לדוגמא: את פסק דינו של בית המשפט העליון ברע"פ 2581/14 **אסף יקותיאל נ' מדינת ישראל**, (12.02.2015), ואת דבריו של כב' השופט א' שהם בע"פ 1997/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013):

"מקובל עלינו, כי יש לסעיף העבירה המיוחס לנאשם, נפקות מסוימת לעניין עונשו, אך את עיקר הדגש ראוי לשים על העובדות המתוארות בכתב האישום, ואלה ישמשו כנקודת מוצא לגזירת עונשו של הנאשם [ההדגשה איננה במקור - נ.ש.מ]."

משכך, מכלול המעשים המתוארים בפרק העובדות יהוו כנקודת המוצא של בית המשפט - בוודאי ככל שהדברים נוגעים לקביעת

מתחם העונש בכלל, ובחינת הנסיבות שנלוו לעבירות בפרט.

19. סקירת מדיניות הענישה הנוהגת, מעלה כי במקרים שבהם הורשעו הנאשמים בעבירות של תקיפה סתם של בן זוג והיזק לרכוש במזיד, הושתו עליהם בדרך כלל עונשים צופי פני עתיד, בין אם לצד צו של"צ ובין אם לאו. במקרים אחרים, בהם למשל דובר בנאשמים אשר הורשעו במספר עבירות אלימות, הושתו עונשים של מספר חודשי מאסר, לריצוי בעבודות שירות (ובכל מקרה, גם במקרים אלו, בדרך כלל, נקבעו מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הוא מאסר מותנה או לכל היותר מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות). מטבע הדברים, מתחמי הענישה שנקבעו בכל מקרה ומקרה השתנו בהתאם לחומרת האלימות, הנזק שנגרם, ויתר הנסיבות הנלוות לעבירות, ואילו העונשים אשר הושתו הושפעו כמובן מנתוני האישיים של הנאשם ומנסיבות אחרות שאינן קשורות לביצוע העבירות.

20. כדוגמה למדיניות הענישה הנוהגת, ראו: ת"פ (שלום רמלה) 56999-01-15 מדינת ישראל נ' למרשנד (26.06.2016); ת"פ (שלום ירושלים) 51211-10-13 מדינת ישראל נ' זונה (10.04.2016); ת"פ (שלום עכו) 9887-10-15 מדינת ישראל נ' ערמוש (02.11.2016), שם אף דובר בנאשם אשר הורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג והיזק לרכוש במזיד; ת"פ (שלום ירושלים) 12768-09-12 מדינת ישראל נ' נחמיאס (19.04.2016); ות"פ (שלום רמלה) 2196-11-11 מדינת ישראל נ' ספיאשווילי (23.02.2015); רע"פ 3077/16 פלוני נ' מדינת ישראל (02.05.2012);

21. אף לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנו באי כוח הצדדים, אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים השונים. וכאן מצאתי להסתייג ולציין, כי ברע"פ 4357/13, פסיקה אליה הפנתה המאשימה בטיעוניה, דובר בנאשם אשר הורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג (לאחר שדחף את ראשה של המתלוננת לקיר, סטר על פניה ואחז בחוזקה בידה, מה שגרם לה לשטפי דם) ואיומים - עבירות חמורות מאלה שהורשע בהן הנאשם שבפניי. כמו כן, בת"פ 2174-03-16, פסיקה אליה הפנתה ההגנה - הרי שבית משפט זה לא נעתר לבקשת הנאשם ונמנע מלהורות על ביטול הרשעתו. על כל פנים, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים חמורים או מקלים ממנעד הענישה אשר הוצג קודם לכן. הדבר אך טבעי הוא, שכן הענישה היא לעולם אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. כך גם, ממילא עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

22. לאור כל האמור לעיל, לאחר שנתתי דעתי לטיבה ואופייה של האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם, למידת הנזק שנגרם כתוצאה מעבירת ההיזק לרכוש במזיד, ולאחר ששקלתי גם את כל יתר הנסיבות אשר נלוו לעבירות, את הפגיעה בערכים המוגנים, את מידת הפגיעה בהם ואת מדיניות הענישה הנוהגת, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם - ינוע בין מספר חודשים שניתן לרצותם בעבודות שירות ל- 12 חודשים מאסר והכול לצד ענישה כלכלית נלווית, במקרים המתאימים.

שאלת ההרשעה

23. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר (ראו בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ, (14.04.2010); רע"פ 5100/14 מסארווה נ' מדינת ישראל, (28.07.2014); ורע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל, (10.11.2014) (להלן: "פרשת פרנסקי")). זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (לעניין זה ראו: ע"פ 2083/96 תמר

כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "פרשת כתב") וע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996).

כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם כב' השופט ש' לוי **בפרשת כתב** ואת פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

24. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, ועיינתי בתסקירי שירות המבחן, שוכנעתי כי מקרה זה **אינו** נמנה בגדר אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסטות מהכלל לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי, כי עניינו של הנאשם אינו נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" או שמתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו. ובמה דברים אומרים?

25. ראשית, סבורתני כי בנסיבותיו של המקרה הנדון לא ניתן להימנע מהרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. ברי כי כל מקרה צריך להיבחן לגופו, ובהחלט ייתכן כי יהיו מקרים בהם יהיה זה מוצדק להימנע מהרשעתו של נאשם שהואשם בעבירות זהות או דומות לאלה שביצע הנאשם. אולם כאמור, כל מקרה צריך להיבחן לנוכח נסיבותיו הספציפיות ואת מירב המשקל בעניין זה יש לתת לא "כותרות" של סעיפי האישום, אלא למעשים גופם.

26. במקרה הנדון, מצאתי כי לנוכח חומרת מעשיו של הנאשם, ובוודאי מקום בו לא מדובר במעידה חד פעמית שלו, כאשר הוא ביצע את העבירות כלפי המתלוננת בכמה הזדמנויות שונות שבאחת מהן הכה באגרוף בראשה כך שראשה נחבט בקיר וכתוצאה מכך נפלה ארצה, לא ניתן להימנע מהרשעתו מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. ביטול הרשעתו של הנאשם עלולה לשלוח לו ולציבור כולו מסר מוטעה של סלחנות, ויפים לעניין זה, דבריה של כב' סגנית הנשיא (כתוארה אז) ר' יפה-כ"ץ בע"פ (מחוזי באר שבע) 51803-05-15 **מדינת ישראל נ' פנחס דדון**, (20.09.2015):

"חשיבות השמירה על ערך השוויון בפני החוק, שמשמעותו, בין היתר, כי מי שעבר עבירה יורשע בגינה ורק במקרה חריג שבחריגים יימנע ביהמ"ש מהרשעתו, מקבלת משנה משקל כאשר מדובר בעבירות אלימות שבוצעו בתוך המסגרת המשפחתית... להבנתי, ישנה חשיבות רבה דווקא בהרשעה בעבירות שעניינן אלימות במשפחה, נוכח הפיכתן של עבירות אלה למכת מדינה ונוכח הסכנה האורבת לנשים ולילדים בין כותלי ביתם מהמכים אותם, באותו מקום שאמור להיות להם למגן, ומאותם אנשים שאמורים להגן עליהם. לעצם ההרשעה כוח משל עצמו, בין ככתם שיוטל על מבצע העבירה ובין ככלי הרתעתי המופנה גם כלפי אחרים, לבל יבצעו עבירות כגון אלה".

27. בענייננו, לא שוכנעתי שיש מקום להתחשבות כה מיוחדת של בית המשפט בנאשם, עד כדי ביטול הרשעתו בדין. אדרבא -מקום בו הנאשם לא הקפיד עד תום לשותף פעולה בפן הטיפולי עם שירות המבחן - סבורתני כי נדרש גם נדרש כי יוטל עליו אותו כתם פלילי, וטוב שידע כי בית המשפט לא ינקוט בסבלנות ובסובלנות כלפי הנוהגים באלימות, בין אם פיזית ובין אם מילולית, כלפי בנות זוגם. בהיעדר טיפול מתאים, יש לקוות כי ידיעה זו היא שתרתיעו מלשוב ולבצע עבירות אלימות כנגד המתלוננת, או בכלל.

28. התנאי לפיו הימנעות מהרשעתו של הנאשם לא תביא לפגיעה מהותית בשיקולי ענישה אחרים, הינו למעשה תנאי שבלעדי אין, ולכן די באמור עד כה כדי לדחות את בקשתו של הנאשם להימנע מהרשעתו. יחד עם זאת, לא אעצור הילוכי בנקודה זו, ואציין כי אף לא הוכח בפניי שהותרת הרשעתו של הנאשם על כנה תביא לפגיעה **ממשית** בתעסוקתו או בשיקומו, ואסביר.

29. הנאשם לא הוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת כי הרשעה תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בתעסוקתו או בשיקומו. כך, הנאשם **לא הציג ולו בדל ראיה** שיהיה בה כדי ללמד על כך שתעסוקתו או פרנסתו עלולות להיפגע בצורה כזו או אחרת אם יורשע בדינו. כל שנטען בעניין זה, הוא שבמסגרת עיסוקו כעובד עירייה (מנהל רבעים) הוא עלול להיות מפוטר היה יורשע בדין. אולם, טענה זו נטענה בעלמא ולא הוצג לבית המשפט כל מסמך המעיד על עיסוקו של הנאשם כיום ואף לא

ראשית ראייה ממקום כלשהו שיהיה בו כדי לתמוך בטענה זו. יתר על כן, אף סנגורו של הנאשם טען בדיון כי ישנו סיכוי שהנאשם יועלה לבית הדין למשמעת של עובדי הרשויות המקומיות והוא **עלול להיות מפוטר** מעבודתו היה והרשעתו תיוותר על כנה ואולם, הדבר אינו וודאי כלל ועיקר. כך שבוודאי שלא ניתן לומר שהוכח כי פגיעה זו תהא **ממשית**.

30. מה עוד שעיון בפסיקה שהגישה ההגנה מלמד כי על פניו הנאשם לא עומד למצער במרבית התנאים שבהם פוטרו עובדי עירייה מעבודתם כתוצאה מהרשעה. כידוע, הכלל הוא כי סנקציית הפיטורין אינה סנקציה עונשית-גמולית אלא סנקציה הגנתית של הארגון כלפי מי שהפר את נורמות ההתנהגות המצופות ממנו, מנצל לרעה את הסמכויות והאמצעים המוקנים לו בתוקף תפקידו ופוגע באמון הציבור בשירות המדינה. במסגרת זו בית הדין למשמעת של עובדי הרשויות המקומיות שוקל אילו אמצעי משמעת יש להפעיל כנגד עובד שהורשע, תוך שהוא מביא בחשבון במסגרת כלל שיקוליו את מהות העבירה בה הורשע העובד, חומרתה והיקפה, מיהות העובד לרבות מעמדו ותפקודו, אופייה של המערכת אליה הוא משתייך וכן את **מידת הזיקה שבין העבירה לבין תפקידו של העובד** (ראו: ע"מ 7641/90 **נוימן נ' מדינת ישראל**).

31. כך למשל, בהליך שמספרו **17/13 עיריית אשדוד נ' מאיר בן גוזי**, הנאשם, מנהל בכיר באגף החופים ויו"ר ארגון ועד העובדים של עיריית אשדוד הורשע בעבירות של מרמה והפרת אמונים במסגרת עבודתו כמנהל אגף החופים בעירייה. בית הדין למשמעת הורה על פיטוריו של הנאשם מעבודתו תוך שנקבע כי קיים קשר הדוק בין ביצוע העבירה לבין תפקידו כמנהל באגף הרשות; וכך- **בעמרם (מרכז) 9772-10-14 עיריית ירושלים נ' רועי סייג**, קיבל בית המשפט לעניינים מנהליים את ערעור העירייה והורה על פיטוריו של הנאשם, עובד עירייה שהתקבל לעבודה בעירייה בדרכי רמייה תוך שזייף תעודת בגרות; וכך- בהליך שמספרו **15/13 המועצה האזורית אשכול נ' שמואל שוקרון**, הנאשם, רב הרשות, הורשע בעבירת מרמה תוך שהציג מצג שווא בפני תושב הרשות. בית הדין למשמעת הורה על פיטוריו של הנאשם בשל תפקידו הרם ברשות שעני כל התושבים נשואות אליו; וכך- **ברש 2233/15 עיריית תל אביב-יפו נ' חיים סירוטקין**, מצא בית המשפט העליון כי לא היה מקום לפטר את הנאשם (פועל ניקיון באגף התברואה בעירייה שהורשע בעבירות של אחזקת סמים שלא לצריכה עצמית והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו) ואישר את פיטוריו על תנאי. בית המשפט קבע כי סנקציה מותנית זו מושתתת על הנאשם בין היתר בשל השיקולים הבאים: **העדר הקשר בין העבירה לבין עבודת הנאשם**, העובדה כי בתפקידו הנאשם אינו בא במגע ישיר עם הציבור ובעקבותיו לא באכילה; והיותם של הממונים על הנאשם שבעי רצון מעבודתו.

32. מהפסיקה שהוגשה, עולה כי ההחלטה להמשיך להעסיק עובד עירייה שהורשע בפלילים נתונה לשיקול דעת הגורמים הרלוונטיים (שגם בכך יש כדי לשמוט במידה רבה את הקרקע מתחת לטענה לפיה יש בהרשעה כדי לגרום לנזק קונקרטי וממשי (וראו והשוו בעניין זה: ע"פ"ג (מחוזי חיפה) **32764-04-16 מדינת ישראל נ' קנדלקר** (31.05.2016), שם דובר בבקשה להימנע מהרשעתו של נאשם מתווך מקרקעין). מה עוד, שעל פניו, עניינו של הנאשם אינו מעלה קיומה של זיקה כלשהי בין העבירות בהן הורשע לבין תפקידו בעירייה (שכזכור הלה נמנע מלהציג כל מסמך המעיד על מהות תפקידו בעירייה ומעמדו בה).

לאור העובדה כי הימנעות מהרשעה היא החריג לכלל, יש לדרוש כי נאשם המבקש שבית המשפט יימנע מהרשעתו על אף שהוא נמצא אשם בביצוע עבירה, יבסס את טענותיו על תשתית ראייתית ראויה (ראו למשל רע"פ **7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014)). אולם כאמור, במקרה הנדון בקשתו של הנאשם להימנע מהרשעתו מתבססת על טענות ערטילאיות בלבד שאינן נתמכות ולו בבדל של ראייה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי הוא הוכיח שהרשעתו בדיון עלולה לפגוע, לא כל שכן פגיעה חמורה, בשיקומו או בתעסוקתו.

33. כאן אף מצאתי להזכיר את פסיקתו של בית המשפט המחוזי מרכז בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 **פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל**, (30.08.2015), שם נקבעה מעין "**מקבילית כוחות**", כאשר מידת הפגיעה הקונקרטית שהוכחה נדרשת כתנאי להימנעות מהרשעה תעמוד ביחס ישר לחומרת העבירות המיוחסות לנאשם (והדברים אף נלמדים מהתנאי הדורש קיומו של יחס בלתי סביר בין חומרת העבירה לבין מידת הפגיעה בנאשם). כלשונו של בית המשפט:

"ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בצעירים המצויים בראשית דרכם ושעתידם עוד לפניהם. כמובן שכל זאת בתנאי שמלכתחילה אכן מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות שמצדיקות בחינת האפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי".

כן ראו דברים דומים שנאמרו בת"פ (מחוזי ירושלים) 36771-11-15 **מדינת ישראל נ' פנש ואח'**, (14.06.2016).

והנה בענייננו, הנאשם הורשע בביצוע עבירות אלימות כלפי רעייתו, אשר בוצעו בכמה הזדמנויות, בנסיבות אלה, כאמור, היה על הנאשם להוכיח פגיעה **ממשית ומוחשית** בעתידו ובתעסוקתו, וזאת הוא לא עשה. בשולי נקודה זו אשוב ואציין, כי ניתן לראות בדברים הנוגעים לשאלת הנזק הקונקרטי כנאמרים בבחינת למעלה מהצורך. שכן, אף אם אצא מנקודת הנחה שהרשעתו של הנאשם בדין תפגע בתעסוקתו בצורה ממשית, עדיין לא יהיה בכך כדי לשנות ממסקנתי לפיה אין מקום להורות על ביטול ההרשעה. שכן, כאמור, ממילא שוכנעתי כי לא ניתן במקרה זה להימנע מהרשעתו מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים.

34. אף שדי היה באמור עד כה כדי לדחות את בקשתו של הנאשם, פרמטר נוסף שעל בית המשפט לבחון עובר לקבלת החלטה בדבר הרשעת נאשם, כפי שנקבע **בעניין כתב**, הוא יחסו של הנאשם לעבירה, נטילת אחריות לביצועה, והבעת חרטה עליה. בענייננו, אכן מדובר בנאשם אשר הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן. יחד עם זאת, עיון בתסקירי שירות המבחן מעלה כי הנאשם מצמצם מאחריותו למעשים ונמנע מלהביע חרטה כנה ואמתית. הדברים אף מלמדים כי הלה לא הפנים את הפסול שבמעשיו. פרמטרים אלו חשובים בכל מקרה, אולם הם אף מקבלים משנה תוקף עת עסקינן בעבירות אשר בוצעו בתוך התא המשפחתי (הגם אם זה פורק זה מכבר). בנסיבות כגון דא, מקום בו הנאשם מצמצם מאחריותו ואינו מפנים עד תום את הפסול שבמעשיו, הרי שעודנו נותר החשש שמא יחזור ויפעל באלימות גם בעתיד.

35. בשוליה של נקודה זו, ובבחינת למעלה מן הצורך, אף אזכיר ואומר כי גם שירות המבחן מסר שלא מצא כל נימוקים אשר יכולים לתמוך בבקשת הנאשם בעניין זה, ולכן גם נמנע מלבוא בהמלצה להורות על ביטול הרשעתו.

36. כמו כן, לא ניתן להתעלם מכך כי מדובר בנאשם בעל עבר פלילי הכולל רישום אחד ללא הרשעה משנת 2016 בעבירה של ניהול עסק ללא רישיון במסגרתו נדון הנאשם לחתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירה ולפיצוי. אכן, אין כל ביסוס חוקי הנוטל מבית המשפט את סמכותו להימנע מהרשעת נאשם אשר בית המשפט נמנע מהרשעתו בעבר, אם כי ברור שעניין זה יעשה בזהירות יתרה, תוך התחשבות בכל מקרה ומקרה על פי נסיבותיו ולאורו של תיקון 113 לחוק העונשין (ראו והשוו: נגה שמואלי- מאיר ואורן שוורץ, "**הרחבת מעגל הנהנים משל"צ ללא הרשעה - לא רק למי שלא הורשע בעבר**", חוברת הסנגור 52, יולי 2001, ע"פ (מחוזי באר שבע) 4321-04-14 **אלמלך נ' מ"י** (18.6.14), ת"פ (שלום באר שבע) 1503/08 **מ"י נ' גבאי** (27.4.10), ת"פ (שלום קרית גת) 58296-02-13 **מ"י נ' אטנילוב** (29.9.14), ת"פ (שלום באר שבע) **מ"י נ' אזולאי** (13.10.13), ת"פ (שלום קרית גת) 31963-02-13 **מ"י נ' בוקובזה** (5.10.14) ות"פ (שלום קרית גת) 9369-01-13 **מ"י נ' שמואל** (29.4.15). ואילו במקרה שפניי, כאמור, אינני

משוכנעת כלל כי נסיבות ביצוע העבירות מצדיקות העתירות לבקשתו של הנאשם להימנע גם הפעם מהרשעתו.

37. לאור כל האמור, ובשים לב להיעדר פגיעה ממשית שעלולה להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו ולנוכח העובדה כי אינו מקבל אחריות מלאה על מעשיו ואינו מביע חרטה כנה עליהם, ולאור האמור בגוף תסקירי שירות המבחן, הריני מורה כי **הרשעתו של הנאשם תיותר על כנה.**

גזירת הדין

38. כעת נותר לגזור את עונשו של הנאשם, ולצורך כך, כמצוות המחוקק בסעיף 40א לחוק העונשין, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. לגופו של עניין, נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי (למעט אותו רשום ללא הרשעה), וכי זוהי **מעידתו הראשונה** של הנאשם, וזאת במובן זה שהוא לא הורשע בעבר בעבירות של אלימות בתוך במשפחה. עוד אציין, כי הבאתי בחשבון את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ולמשפחתו ככל שיושת עליו עונש מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות. בנוסף לאמור, הרי שנתתי דעתי לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות.

39. עוד ולקולא, ניתן להעניק משקל מסוים לעובדה כי הנאשם שהה מספר ימים במעצר מאחורי סורג ובריה ותקופה לא מבוטלת נוספת תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליכי המעצר אינם עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם כאמור, יש להניח שהיה בכך כדי להדגיש עבור הנאשם את הפסול שבמעשיו, ואף ניתן לשקול זאת במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.

40. לבסוף, בית המשפט שוקל את העובדה כי הנאשם הודה במיוחס לו ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. דא עקא, במקרה הנדון הודאתו של הנאשם איננה מלמדת אודות חרטה כנה וקבלת אחריות של ממש. שכן כאמור, כפי העולה מתסקירי שירות המבחן, הנאשם הביע עמדה קורבנית ושלל כל אירוע של אלימות (יצוין כי חרף כך, הנאשם לא ביקש באף שלב לחזור בו מהודאתו), תוך ששירות המבחן התרשם כי הוא מתקשה לקחת אחריות או לבחון את מאפייני אישיותו ואת התנהלותו שהובילוהו למצבו הנוכחי וכי עודנה נשקפת הימנו מסוכנות (אם כי נמוכה). בית המשפט התרשם כי כל הבעת חרטה מצדו של הנאשם, ככל שהייתה כזו, נעשתה מהשפה אל החוץ, מתוך שיקולי כדאיות גרידא, ועל מנת לזכות בהקלה בעונש.

41. כאן גם יצוין, כי לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה(4) 313, 318 (1981); בע"פ 1472/15 **שי שעשוע נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015); ברע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל**, (17.12.2013); ברע"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)).

42. גם לגופו של עניין, אומר בזהירות הנדרשת, כי המלצה זו איננה עולה בקנה אחד עם האמור בגוף התסקירים, ולא כל שכן, עם חומרת העבירות המיוחסות לנאשם. עוד ובזהירות הנדרשת אומר כי הראיה לכך ששירות המבחן שם לנגד עיניו במקרה הנדון אך ורק את האינטרס האישי של הנאשם, הינה המלצתו העונשית שמרוחקת מרחק ניכר ממדיניות הענישה

הנוהגת במקרים מסוג זה. קשה להלום פער כגון דא ויש בו משום התעלמות מוחלטת מכל יתר שיקולי הענישה (הדברים אמורים כמובן מבלי שבית המשפט ישים עצמו בנעליו של שירות המבחן, וברי כי השירות סוברני לבוא בכל המלצה עונשית שהוא ימצא לנכון).

43. כאן גם יצוין, כי לא התעלמתי מעמדתה של המתלוננת כפי שהובאה והובעה במכתב שנכתב על ידה ושהוצג על ידי ההגנה בשלב הראיות לעונש, בו מסרה המתלוננת כי הגיעה עם הנאשם להסכמות לשביעות רצונה המסדירות את הליך הגירושין בינם, לרבות בכל הקשור למזונות ופיצוי כספי. עוד במסגרת זו ביקשה המתלוננת שלא להחמיר עם הנאשם בגזר הדין.

ברי כי עמדתה של המתלוננת והאינטרס שלה, אינם חזות הכול ואינם השיקולים היחידים שצריכים לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט, אשר כמובן אמון גם על האינטרס הציבורי. ועדיין, בשים לב לדבריה של המתלוננת, דומני שבפניי מקרה שבו השתתף עונש מאסר בפועל על הנאשם תביא לפגיעה קשה ומשמעותית מאוד גם במתלוננת עצמה, ושומה עלינו לזכור כי המתלוננת היא-היא קורבן העבירה כך שמן הנמנע להתעלם מעמדתה. מה עוד, **"שהמחוקק והפסיקה הרימו בשנים האחרונות את מעמדם של נפגעי עבירה, ונדרש מהתביעה ובתי המשפט להתחשב בעמדתם. עקרון זה אינו פועל אך ורק לחומרה, ואינו מופעל אך ורק כלפי נפגעי עבירה הדורשים נקמה. אף עמדה מקלה ומקבלת חייבת לקבל ביטוי ומשקל"** (ראו והשוו לדבריו של כב' השופט א' אינפלד בת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל, (17.06.2012) ולדעת הרוב בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 פלורא נ' מדינת ישראל, (07.12.2011)).

44. כמו כן, מצאתי לזקוף לקולא את השתתפותו של הנאשם מזה 8 חודשים בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן. מבלי שהתעלמתי מהאמביוולנטיות שעלתה בנוגע לשיתוף הפעולה של הנאשם בטיפול, מצאתי כי ניתן לשקול לזכותו של הנאשם את התמדתו בטיפול, אם כי ייאמר מיד כי המדובר בניצני שיקום בלבד וכי עודנה ארוכה הדרך עד לשיקומו המלא של הנאשם. זאת ועוד, וכידוע, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (14.07.2013); רע"פ 7683/13 דויד פרלמן נ' מדינת ישראל, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 חמיס נ' מדינת ישראל, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן, (08.12.2013); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 גרניק נ' מדינת ישראל, (20.11.2013)).

והרי שגם במקרה שבפניי, עסקינן בנאשם שבמשך יותר משנה מאז ביצע את העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כעת, היטיב את דרכיו, ונמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות. עם זאת, וכאמור, הנאשם לא ניצל בצורה מיטבית את ההליך הטיפולי, כך שלא ניתן לומר כי שיקומו, יצדיק סטייה ממתחמי העונש שקבעתי לעיל. זאת ועוד וכידוע, לא כל קביעה לפיה קיים סיכוי שהנאשם השתקם או ישתקם בעתיד תביא מניה וביה לסטייה ממתחם העונש ההולם וממילא לא להימנעות השתתפותו של מאסר בפועל (ראו והשוו רע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016); וע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015)).

45. לסיכום, לנוכח הצמצום של הנאשם באחריותו, שקלתי לגזור עליו עונש המצוי ברף הבינוני של המתחם, קרי מאסר קצר מאחורי סורג ובריח. אולם, באיזון הראוי בין מכלול האינטרסים ושיקולי הענישה, ובעיקר בשים לב לעמדת המתלוננת ולעובדה כי הלה נעדר עבר פלילי מצאתי כי ניתן ללכת לקראתו בזו הפעם, ולגזור עליו עונש המצוי ברף הנמוך של מתחם הענישה שנקבע לעיל.

46. מכל המקובץ לעיל, אני מורה כי הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה, וגוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר בפועל, שירוצו בעבודות שירות בניכוי ימי המעצר.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 28.06.2018, הנאשם יחל בריצוי עבודות השירות ביום 27.08.2018, או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה. העבודות תבוצענה בבית התמחוי, בזכות וצדקת חסדי אריה, ברח' הראשונים 5, אשדוד, בימים א'-ה' בין השעות 08:30 - 16:00 - והכול אלא אם הממונה יקבע אחרת. על הנאשם להתייב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק גזר הדין בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 9 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירות אלימות מסוג עוון, לרבות עבירת איומים והיזק לרכוש במזיד.

ד. פיצוי בסך 2,500 ₪ למתלוננת, ע"ת/1.

הפיצוי ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם עד ליום 27/1/19.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ה. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 2 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 27/6/19.

ו. הנאשם יחתום על התחייבות על סך 7,500 ₪ להימנע מביצוע עבירת אלימות לרבות איומים והיזק לכוש במזיד, וזאת במשך 3 שנים מהיום. לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ז. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הוסברה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן ומשמעות העדר שיתוף הפעולה.

העתק גזר הדין יישלח לשירות המבחן.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצג - סכין, וזאת בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

**ניתן היום, כ"ה תמוז תשע"ח, 08 יולי 2018, במעמד
הצדדים.**